

כב' השופט
משה בראון

“התובעת הדגישה כי בין הצדדים לא נחתם הסכם ממון המחריג את הנכס”

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

בפני כב' השופט משה בראון

התובעת א.ב.

נגד

הנתבע ר.ב.
ע"י ב"כ עו"ד ארתור שני

פסק דין

עניינו של פסק הדין – תביעת התובעת לפסק דין הצהרתי, לפיו היא הבעלים של מחצית הזכויות בדירה שברח' xxx, בעיר xxx (להלן "הדירה ב-xxx"), אותה רכש הנתבע טרם הנישואין. בנוסף מבקשת התובעת כי בית המשפט יורה על פירוק שיתוף של רכוש שנצבר במהלך נישואי הצדדים, למעט חובות הצדדים, ובאופן שהתובעת תקבל 70% והנתבע 30%. בנוסף מבקשת התובעת להשית על הנתבע את מלוא החוב למטפלת ד"ר ק..

להלן הרקע הרלבנטי לתביעה:

1. הצדדים נישאו ביום 00.11.2016. מנישואיהם נולד בנם היחיד, נ., ביום 00.00.2017.
2. מיד לאחר נישואיהם בנובמבר 2016, עברו הצדדים להתגורר יחדיו בדירה ב-xxx למשך תקופה של כשנה וחצי (או שנתיים, לגרסת התובעת). בהמשך, עברו להתגורר בדירות שכורות באזור ירושלים.
3. הנתבע, בעלתואר ראשון בהנדסה, תעשייה וניהול ותואר שני במנהל עסקים, עבד החל מאפריל 2017 בחברת "xxx" ובהמשך בחברת "xxx". התובעת עבדה לפני הנישואין בעסק המשפחתי של אביה בירושלים, ולאחר מכן הועסקה בחברת ייעוץ, עד שהפסיקה לעבוד לאחר הלידה כדי לטפל בקטין.
4. הדירה ב-xxx נרכשה על ידי הנתבע ביום 7.3.2016 (מספר חודשים לפני שהכיר את התובעת) במחיר של 1,150,000 ₪, ונרשמה בלשכת רישום המקרקעין על שמו ביום 8.12.2016. ערב הנישואים בוצע בדירה שיפוץ ב-40,000 ₪. אביה של התובעת, א"ס, העוסק בנדל"ן, ליווה את

1 מתוך 15

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

הצדדים במחזור המשכנתא והיה מעורב מול היזם בהליך פרויקט תמ"א 38 בבניין שבו מונה כחבר ועד הבית באוגוסט 2018.

5. הנתבע גייס את ההון לרכישת הדירה מהון עצמי בסך 200,000 ₪, מהלוואה/מתנה מהוריו בסך 300,000 ₪ (כאשר הוריו העבירו בפועל למוכרים סך של 460,000 ₪ מחסכוניותיהם), וממשכנתא מבנק איגוד בסך 650,000 ₪ שנרשמה על שמו בלבד. תשלומי המשכנתא החודשיים, אשר החלו בכ-2,450-2,700 ₪ והגיעו בהמשך לכ-3,100-3,200 ₪, שולמו מחשבון הבנק המשותף של בני הזוג.

6. הצדדים ניהלו חשבון בנק משותף בבנק דיסקונט, סניף xxx, אשר נפתח על ידי הנתבע עוד בגיל 16 והתובעת צורפה אליו לאחר הנישואין. משכורתו של הנתבע הופקדה לחשבון זה, וממנו שולמו החזרי המשכנתא של דירת xxx והוראת קבע לאמו של הנתבע. במקביל, התובעת המשיכה לנהל לאורך שנות הנישואין חשבון בנק פרטי בבנק מזרחי סניף 000, אליו הפקידה את מרבית הכנסותיה ואת דמי השכירות שהתקבלו מדירתה ב-xxx.

7. הדירה ב-yyy היא דירה קטנה להשקעה ברחוב zzz, אשר נרכשה ע"י התובעת במהלך תקופת אירוסיה הצדדים בשנת 2016, ושוויה מוערך בכ-450,000 ₪. המשכנתא לרכישת הדירה ב-yyy נלקחה על שם שני הצדדים במשותף, אך תשלומי ההחזר החודשיים שולמו בפועל מחשבונה הפרטי של התובעת. הנתבע הצהיר, כי אין לו עניין או טענות לגבי הדירה ב-yyy, והוא רואה בה נכס חיצוני ונפרד של התובעת בלבד.

8. ביום 10.2.2023 עזבה התובעת, ביחד עם הבן, את המגורים המשותפים ועברה למקלט לנשים נפגעות אלימות. מיד לאחר מכן היא פנתה למשטרה והגישה תלונה נגד הנתבע, והחלה בהליכים משפטיים לחלוקת הרכוש המשותף.

9. מועד העזיבה (10.2.2023) נקבע בהסכמה כמועד הקרע (ר' החלטה מיום 4.2.2024).

10. במהלך הנישואין צברו הצדדים חוב למטפלת ד"ר ק. הצדדים חלוקים בנוגע לחלוקת נטל החוב ביניהם.

להלן המחלוקות המרכזיות הטעונות הכרעה בין הצדדים בתיק:

הדירה ב-xxx

11. התובעת טוענת כי דירת המגורים ב-xxx היא נכס משותף מכוח "כוונת שיתוף ספציפית", הסתמכות והשקעה מוכחת, וכי הצדדים שיפצו אותה, חיו בה והעבירו כספים משמעותיים

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

לאורך השנים לטובת המשכנתא. היא מוסיפה כי עזבה את הדירה רק בשל חשש ממשי לחיי ולחיי הקטין מפני אלימות הנתבע, ואין לאפשר לו ליהנות ממעשיו.

12. הנתבע טוען מנגד כי הדירה היא נכס חיצוני ונפרד השייך לו בלבד, מאחר שנרכשה על ידו ביום 7.3.2016 לפני הנישואין וההיכרות, במחיר של 1,150,000 ₪. הנתבע מציין כי גייס את ההון לרכישה באופן עצמאי (200,000 ₪ הון עצמי, הלוואה מהוריו בסך 300,000 ₪ ומשכנתא על שמו בלבד בסך 650,000 ₪), וכי הצדדים התגוררו בה תקופה קצרה של שנה וחצי לכל היותר ולאחר מכן חיו בשכירות מחוץ לדירה.

איזון הזכויות הפנסיוניות והסוציאליות

13. התובעת עותרת לאיזון לא שוויוני בשיעור של "70% לטובת התובעת ו-30% לטובת הנתבע" בכלל הזכויות והחסכוניות מתקופת הנישואין, לצד איזון פערי השתכרות. היא טוענת כי הדבר מוצדק עקב "האלימות החמורה והקיצונית" שהפעיל כלפיה הנתבע, אשר פגעה קשות ביכולת ההשתכרות שלה ואף גרמה להתפרצות של "דלקת פרקים חריפה" בשל הלחץ שבו הייתה נתונה.

14. הנתבע טוען מנגד, כי יש לבצע איזון שוויוני בלבד (בשיעור של "50/50") של הזכויות הסוציאליות והפנסיוניות שנצברו ממועד הנישואים (00.00.2016) ועד למועד הקרע המוסכם (10.2.2023). הוא מתנגד לחלוקה בלתי שוויונית או להפעלת מנגנון חלוקת כושר השתכרות, בטענה שהתובעת לא הקריבה דבר לטובת הקריירה שלו, אלא בחרה שלא לעבוד מטעמי נוחות. לשיטתו, התובעת לא הוכיחה בחוות דעת רפואית את טענותיה בדבר דלקת הפרקים או את הקשר הסיבתי לאלימות הנתבעת.

החוב למטפלת ד"ר ק.

15. התובעת טוענת כי החוב למטפלת הוא חוב אישי של הנתבע שאינו בר איזון, שכן נוצר עקב "טיפול אישי בנתבע" ואינו חוב משותף, וכי אביו של הנתבע התחייב לשאת בו. הנתבע טוען כי החוב, שנותר לעמוד על סך של 238,200 ₪, הוא חוב משותף בר-איזון שנבע מטיפול שהתובעת ראתה בו טיפול זוגי והייתה מעורבת בו באופן פעיל. הוא מוסיף כי אין כל ראיה להתחייבות של אביו לשלמו והאב אינו צד להליך.

דיון והכרעה

שיתוף ספציפי בדירה ב-xxx

16. נקודת המוצא בענייננו היא, כי הדירה ב-xxx היא נכס חיצוני לנכסים אותם יש לאזן בין הצדדים. סעיף 5(א)(1) לחוק יחסי ממון מחריג מאיזון המשאבים נכסים שהיו לבן הזוג ערב הנישואין וכן נכסים שקיבל במתנה במהלך הנישואין. נכסים אלה כונו בפסיקה "נכסים

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

חיצוניים (ראו: [ע"א 4151/99 בריל נ' בריל](#), פ"ד נה (4) 709). לפיכך, העובדה שהדירה נרכשה ע"י הנתבע לפני הנישואין משמעה, כי מדובר בנכס חיצוני, שהוצא ממסת הנכסים המשותפים, אלא אם הוכחה כוונת שיתוף ספציפית מכוח הדין הכללי.

17. התובעת טוענת ל"שיתוף ספציפי" בדירה, אשר הזכויות בה רשומות על שם הנתבע. ההלכה בעניין זה מתוארת בפסק דינה של כב' השופטת י' וילנר בעמ' 5620/24 פלונית נ' פלוגי [30.6.2025]:

הלכת השיתוף הספציפי חלה על בני זוג אשר כפופים [לחוק יחסי ממון](#), וקובעת כי ניתן להכיר בשיתוף זכויות ביניהם בנוגע לנכס מסוים, וזאת מכוח הדין הכללי, אשר יש לפרשו בהרחבה, בראי מאפייני "השותפות הנובעת מחיי הנישואין". הלכה זו התפתחה בפסיקה על בסיס קונסטרוקציה הסכמית, שבמסגרתה נבחנת בעיקר השאלה, אם התנהגות בני הזוג במהלך חייהם המשותפים מלמדת על התגבשות הסכמה, שלפיה הזכויות בנכס משותפות לשניהם. מתן תוקף להסכמה כאמור מבוסס על הדין הכללי, ובתוך כך מתיישב אף עם הדין הנוגע להוראות [סעיפים 1-2 לחוק יחסי ממון וסעיף 8 לחוק המקרקעין](#). בהינתן שמדובר בהסכם לשיתוף זכויות בנכס, אשר מוסק מהתנהגות בני הזוג, קשה לייחס להם הסכמה "מתוחכמת", אשר כוללת, למשל, חלוקה לא שוויונית של הזכויות בנכס; אלא עסקינן, ככלל, בהסכם לשיתוף שוויוני, אשר עולה בקנה אחד עם מאפייני "השותפות הנובעת מחיי הנישואין".

וראו גם: [בע"מ 1398/11 אלמונית נ' אלמוני](#) [פורסם במאגרים] (26.12.2012) (להלן: [בע"מ 1398/11](#)); [בע"מ 10734/06 פלוגי נ' פלונית](#) [פורסם במאגרים] (14.3.2007); [ע"א 7687/04 ששון נ' ששון](#), נט(5) 569 (16.2.2005); [בע"מ 5939/04 פלוגי נ' פלונית](#), נט(1) 655 (8.9.2004); [רע"א 8672/00 אבו רומי נ' אבו רומי](#), נט(6) 175 (27.8.2002); [ע"א 1915/91 יעקובי נ' יעקובי](#), מט(3) 529 (13.8.1995); ועוד רבים אחרים.

18. משכך, החרגת הדירה מאיזון המשאבים אינה סוף פסוק. ההלכה הפסוקה מכירה, כאמור, באפשרות ליצור שיתוף ספציפי בנכס חיצוני מכוח הדין הכללי, ובלבד שהטוען לשיתוף יוכיח "דבר מה נוסף" מעבר לעצם קיומם של הנישואין. בין השיקולים שניתן לבחון: השקעות של בן הזוג בנכס, השתתפות בבנייה או בהשבחה, נטילת הלוואות משותפות, מצגים והבטחות, הסתמכות, אופן ההתנהלות הכלכלית ביחס לנכס ונסיבות חיי הצדדים.

19. [בע"מ 1398/11](#), פירט כב' השופט עמית (כתוארו דאז) פרמטרים שיש להביא בחשבון בבחינת טענה לשיתוף ספציפי בנכס חיצוני:

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

"מבלי לקבוע מסמרות, אציין להלן מספר פרמטרים אשר יש להביא בחשבון בדוננו בשאלה אם להכיר בשיתוף ספציפי בדירת המגורים:

(-) האם הדירה הובאה על ידי אחד מבני הזוג לנישואין ... או נרכשה על ידי אחד מבני הזוג לאחר הנישואין.

(-) האם הדירה נתקבלה בתקופת הנישואין מכוח ירושה או מתנה, שאז נדרשת לטעמי מידה גדולה יותר של הוכחה...

(-) האם גם לבן הזוג השני יש דירת מגורים או נכס חיצוני אחר שהביא עמו לנישואיו ואשר נותר רשום על שמו.

(-) אורך התקופה בה הדירה הייתה רשומה על שם אחד מבני הזוג ומספר השנים בהם התגוררו בני הזוג בדירה (ככל שהתקופה קצרה יותר נדרשת מידה רבה יותר של הוכחה לשיתוף בדירה).

(-) אורך חיי הנישואין עד לקרע או עד לגירושין (ככל שתקופת הנישואין קצרה יותר נדרשת מידה רבה יותר של הוכחה לשיתוף בדירה).

(-) האם ניטלה הלוואה בגינה נרשם משכון/משכנתא על הדירה, ואשר שולמה לאורך השנים על ידי בני הזוג במשותף.

(-) שיפוץ מסיבי או תוספת בניה מהותית שמומנה על ידי שני בני הזוג.

(-) התנהגות הצדדים - אווירה כללית של שיתוף ושל מאמץ משותף.

(-) נסיבות ספציפיות נוספות כגון יצירת מצג בפני בן הזוג השני.

מובן כי הפרמטרים המנויים לעיל - ואשר חלקם "מושך" לכיוונים מנוגדים – אינם רשימה סגורה, וכל מקרה יידון לגופו."

20. בדנ"ץ 8537/18 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי חיפה (24.6.21) חילקה כבי הנשיאה חיות את הפרמטרים הנבחרים לשתי קטגוריות עיקריות: **שיקולים הקשורים בנכס לגביו נטענת כוונת השיתוף** (כגון: האם נקנה או התקבל כמתנה או כירושה, וככל שנקנה, מי מימן את הרכישה; האם הנכס הגיע לידי בעליו לפני הנישואין או במהלכם; התנהלותם הכספית-כלכלית של בני הזוג באשר לנכס, למשל האם לקחו משכנתא משותפת למימון הרכישה או הבנייה; האם בן הזוג הטוען לשיתוף ביצע השקעות כספיות בנכס; השתתפותם של שני בני הזוג (בין בכסף ובין בעמל) בשיפוץ משמעותי שבוצע בנכס, בתכנונו או בבנייתו; הבטחות או מצגים אקטיביים מצד בן הזוג הרשום כלפי משנהו; וככל שמדובר בבית המגורים של בני הזוג – משך הזמן שבו התגוררו בני הזוג בנכס), ו**שיקולים הקשורים בבני הזוג עצמם** (כגון: משך נישואיהם; אופי יחסיהם והאם התקיימה אפילו מידה חלקית של הרמוניה "גם אם לא היו החיים 'גן של ורדים'"; התנהלותם הכלכלית של בני הזוג והאם התקיימה ביניהם "אווירת שיתוף"; האם לבן הזוג הטוען לשיתוף יש נכס חיצוני אחר שנותר רשום על שמו).

(ראו סעיף 32 לפסק הדין. לעניין עקרונות הלכת השיתוף הספציפי ראו גם סעיפים 26-37 לפסק הדין).

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

21. השאלה אם הוכחה כוונת שיתוף ספציפי בנכס חיצוני מסוים היא שאלה שבעובדה, ויש לבחון כל מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו (ראו: [בע"מ 2948/07 פלוני נ' פלוני](#) [פורסם במאגרים] (18.4.2007)).
22. לאמור יש להוסיף, כי לגבי בית המגורים של בני הזוג, שנחשב ל"גולת הכותרת" של השיתוף הזוגי, נקבע זה מכבר כי הנטל להוכחת שיתוף בו הוא קל יותר בהשוואה לנכסים אחרים. אך זאת, רק כל עוד מתקיים אותו "דבר מה נוסף" המצביע על כוונת שיתוף באותו הנכס.
23. התובעת הציגה ראיות ועדויות על מעברה ל-xxx תוך התפטרות ממקום עבודתה בירושלים, בהסתמך על מצגי הנתבע כי הדירה תשמש כביתם המשותף. בנוסף, היא והוריה בחנו את הדירה ערב החתונה, מצאו בה ליקויים חמורים במערכת הביוב, והובילו שיפוץ יסודי באמצעות קבלן מטעם משפחתה שהעניק הנחה משמעותית. אחיותיה של התובעת אף הגיעו לסייע פיזית בארגון הדירה, ניקיונה והכנתה למגורים.
24. התובעת הוכיחה כי הלוואת השיפוץ שנלקחה מאמו של הנתבע הוחזרה באמצעות הוראת קבע מהחשבון המשותף של בני הזוג. היא צירפה דפי חשבון המעידים כי בזמן שהנתבע היה מובטל במשך כחצי שנה, היא מימנה את המשכנתא והעבירה כספים מחשבונה האישי לחשבון המשותף לצורך החזרי ההלוואה והמשכנתא. לטענתה, תשלומי המשכנתא החדשיים שולמו לאורך שנים מהחשבון המשותף וממשאבים משותפים.
25. אביה של התובעת תמך בגרסתה והעיד כי סייע לצדדים במיחזור הלוואת המשכנתא, דבר שחסך להם החזרי משכנתא בסכום של למעלה מ-100,000 ₪. כמו כן, האב העיד, כי הוא הוביל וניהל בהתנדבות במשך כשנתיים את הליך תמ"א 38 בבניין מתוך כוונה להשביח את הדירה, ואף מונה כחבר "ועד הבניין לנושא תמ"א 38" באוגוסט 2018.
26. התובעת הציגה ראיות, כולל תכתובות מייל וחווה שכירות, להוכחת מעורבותה במציאת שוכרים ובניהול השוטף של השכרת הדירה לאחר שהצדדים עברו לירושלים. חוזה השכירות נערך בסיוע אביה העוסק בנדל"ן, ודמי השכירות שהתקבלו מהנכס הופקדו לאורך השנים ישירות לחשבון הבנק המשותף.
27. התובעת הדגישה כי בין הצדדים לא נחתם הסכם ממון המחריג את הנכס, והם קיימו "חנות בית" בה הוצגה הדירה כביתם המשותף. היא אף הפנתה להודאות של הנתבע עצמו בחקירתו, לפיהן הכניס אותה מיד לחשבונו האישי מגיל תיכון מתוך כוונה להקים בית משותף וללא הסכם ממון.
28. התובעת טענה לאורך ההליכים כי חיי הנישואין כללו תקופות טובות וכי שררה ביניהם הרמוניה ואווירת שיתוף. בתצהירה הצהירה התובעת כי "היו לנו זמנים טובים בינות הופעת

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

התקפי אלימות, הייתה הרמוניה טובה בבית", וכן כי "הלך הרוח במהלך שנות נישואינו היה שהדירה משותפת והיא שייכת לשנינו". היא הוסיפה וציינה כי "כל תקופת נישואינו נשענתי על זה שלפעמים כן היו זמנים יפים בנינו".

29. בעדותה בבית המשפט דחתה התובעת את הטענה כי לא שררו ביניהם יחסים טובים מעולם והבהירה: "לא נכון להגיד שלא היו יחסים הרמוניים. התחתנו מאהבה ומה שהחזיק את הקשר זה כן אהבה ואמונה בשינוי". לשאלה מתי שררה הרמוניה השיבה כי היה זה במהלך "רוב שנות הנישואין", וכי היחסים החלו להתערער "בערך בשנה האחרונה". היא תיארה את חייהם המשותפים כמעורבים, כאשר היו בהם "זמנים יפים בין אלימות כזו אחרת".

30. בסיכומיה חזרה התובעת על הטענה כי היה זה "קשר נישואין מאהבה ורצון לחיים משותפים אשר נקטע בשל פרצי זעם של הנתבע". היא הדגישה כי "ההרמוניה לא נקטעה בשל שחיקה טבעית, אלא בשל אלימותו שלו" שהובילה לבריחתה למקלט, וכי אין לאפשר לו להיבנות מכך כדי לטעון להיעדר שיתוף. לשיטתה, מדובר בזוג שניהל "חיים משותפים ולידת בן, ללא הסכם ממון תוך שהם גרים בבית משותף ונוהגים בו כמשותף ומצהירים עליו כמשותף".

31. ואולם במקומות אחרים הציגה התובעת גרסה אחרת, לפיה יחסי הצדדים היו גרועים, אלימים ומלאי סבל מראשיתם ועד סופם, באופן הסותר את טענתה לקיומם של יחסים הרמוניים:

- בסעיף 8 לכתב התביעה טענה התובעת באופן גורף כי היא "סבלה חיי סבל ומרורים מאת הנתבע אשר נהג כלפיה וכלפי בנם הקטין באלימות פיזית ונפשית". כמו כן, בסעיף 11 לכתב התביעה הצהירה התובעת כי "במהלך רוב חיי הנישואין של הצדדים, התובעת סבלה סבל רב מידו של הנתבע אשר התנהג כלפיה באלימות חמורה, פיזית ומילולית, לרבות איום בשימוש באקדח". בסעיף 4 לתצהירה הוסיפה וציינה כי לאורך "כל תקופת נישואינו" חוו היא ובנה אלימות פיזית, נפשית וכלכלית מצד הנתבע.

- בעדותה מיום 4.3.2024 בדיון בבקשה לעיקול מחצית הזכויות בדירה (כפי שצוטט גם בהחלטת כב' הרשמת) הודתה התובעת כי האלימות החלה מיד עם תחילת הנישואין, כאשר "אלימות מילולית שבועיים אחרי [החתונה] אלימות פיזית התחילה בירח דבש". הצהרות אלו הובילו את הרשמת לקבוע כי גרסתה של התובעת עצמה מציירת תמונה לפיה "מרבית הזמן יחסי הצדדים היו במצב לא טוב".

- בפתח סיכומי התביעה הגדירה התובעת את תקופת חייהם המשותפים של הצדדים כ"מערכת נישואין קצרה בזמן אך קשה בתוכנה".

32. לאמור מתווספים דברים שכתבה התובעת בהליך מקביל בין הצדדים, בעניינו של בנם –

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

"במהלך כל שנות חיי הנישואין של הצדדים, התובעת סבלה סבל רב מהנתבע אשר התנהג כלפיה באלימות חמורה, פיזית ומילולית, לרבות איום בשימוש באקדח כלפי התובעת והקטין. התובעת סבלה מהתפרצויות אלימות קשות של הנתבע כלפיה, בתכיפות גבוהה..." (סעיף 10 לכתב התביעה בתיק תלה"מ 23-07-44626).

ובהמשך, בסעיף 13: "כחודש לאחר שהצדדים נישאו זל"ז, התובעת מצאה עצמה בתוך מעגל אלימות שלא פסק עד לעזיבתה את הבית."

33. המסקנה מהאמור היא, שתקופת הנישואין, ולמצער רוב רובה, לא היתה טובה ולא ניתן לומר כי שררה בין הצדדים "אוירת שיתוף".

34. מדובר על חיים משותפים לא ארוכים, כשש שנים בלבד. הדירה נרכשה ע"י הנתבע לפני הנישואין, ההון העצמי לרכישה היה שלו, המשכנתא נרשמה על שמו, ואמו לקחה הלוואה כדי לסייע לו ברכישה.

35. מנגד, לתובעת היתה דירה משלה, אשר לצורך רכישתה היא נטלה משכנתא, אותה היא שילמה בתשלומים מחשבון הבנק שלה. התובעת טוענת כי מדובר בנכס חיצוני שאין לאזנו בין הצדדים והנתבע אינו חולק על כך.

36. הצדדים התגוררו בדירה ב-xxx תקופה לא ארוכה, ועזבו אותה לטובת מגורים בקרבה להורי התובעת בירושלים. הצדדים אמנם חלוקים על הסיבות למעבר – בעוד התובעת טוענת, כי התערבותם היתה של הורי הנתבע בחייהם גרמה לו להתפרצויות האלימות ובשל כך הם נאלצו לעזוב, הנתבע טוען כי העזיבה היתה בשל רצונה של התובעת לגור בקרבת הוריה ובשל כך שלא היתה לצדדים ב-xxx קהילה שתאמה את אורח חייהם. כך או אחרת, מדובר על תקופת מגורים קצרה בדירה, שאינה יוצרת את הזיקה הדרושה לבסס שיתוף ספציפי.

37. השיפוף שנעשה בסמוך לכניסה לדירה היה מינורי ונועד לצורך הכניסה בלבד ולא מעבר לכך, כך שאין מדובר בהשקעה משמעותית והעזרה שנתן אביה של התובעת בכל הנוגע למיחזור המשכנתא וקידום הליכי תמ"א אינה חורגת מעזרה משפחתית של חם לחתנו על מנת להיטיב את חיי בני הזוג ולא מתוך התבססות על שיתוף של בתו בדירת חתנו.

38. תשלומי המשכנתא של הדירה, וכן החזר ההלוואה שקיבל הנתבע מאמו לצורך הרכישה, שולמו מחשבון הנתבע, אליו הוא צירף את התובעת לאחר הנישואין. עיקר תשלומי המשכנתא והחזר ההלוואה שולמו מכספי השתכרותו של הנתבע, כפי שתשלומי המשכנתא של דירת התובעת בירוסם שולמו על ידה מחשבון הבנק שלה, אליו נכנסו כספי השתכרותה. משכך, גם אין לראות בהתנהלות הצדדים הסכמה או כוונה לשלם במשותף את תשלומי המשכנתא והחזרי ההלוואה.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

39. מכל האמור עולה, כי התובעת לא הוכיחה "כוונת שיתוף" מצד הנתבע בדירה ב-xxx, ולא הוכח כי קיים "דבר מה נוסף", אשר מכוחו יש ליתן לתובעת זכויות בעלות בדירת הנתבע. לפיכך דין תביעתה בעניין זה להידחות. מדובר בנכס חיצוני שאינו נכנס למסת הנכסים לגביה נעשה איזון משאבים.

התביעה לאיזון משאבים ביחס של 30%-70% לטובת התובעת

40. חלוקה לא שוויונית באיזון משאבים אפשרית רק בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, לבקשת אחד מבני הזוג, ובאופן חריג ומידתי; אין די בעצם קיומו של פער כלכלי או בתחושת אישויון כללית.

41. סעיף 5 לחוק יחסי ממון קובע, כי עם פקיעת הנישואין זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שוויים של כלל נכסי בני הזוג, בכפוף לחריגים המפורטים בחוק. לפיכך, חלוקה שווה היא הכלל, ואילו סטייה ממנו מחייבת הצדקה מיוחדת. סעיף 8 לחוק מעניק לבית המשפט סמכות לסטות מן הכלל רק כאשר קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת.

ר' לעניין זה בג"ץ 8463/19 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים (24.10.2022).

42. הפעלת סעיף 8 אינה נעשית כדבר שבשגרה. החוק אינו מגדיר רשימה סגורה של נסיבות מיוחדות, ולכן נדרש לבחון את מכלול נסיבותיהם של בני הזוג ואת התוצאה שתיצור החלוקה השוויונית. בין השיקולים שהוכרו בפסיקה: פער משמעותי בכוח ההשתכרות או ביכולת הכלכלית, נכסים עתידיים, נכסי קריירה, פער במאמץ המשותף, מילוי החובות הכלכליות במסגרת הנישואין, וכן התנהלות חסרת תום לב ביחס לגילוי או לניהול הרכוש. עם זאת, יש להפעיל את הסמכות במשורה ובמקרים מיוחדים, כדי שהחריג לא יהפוך לכלל.

עמ"ש (מחוזי מרכז) 55308-09-22 ד. נ' א. ח (12.7.2023)

בג"ץ 4178/04 פלוני נ' בית הדין הרבני לערעורים, סב(1) 235 (13.12.2006)

עמ"ש (מחוזי מרכז) 23025-08-21 א. נ' ד. א (28.4.2022)

43. בחינת התנאים אינה טכנית בלבד, אלא מחייבת הערכה מצטברת של נסיבות החיים הכלכליות והאישיות ושל השאלה אם חלוקה שווה תוביל במקרה הקונקרטי לתוצאה בלתי צודקת.

44. סעיף 2(8) מאפשר לקבוע כי איזון שווי הנכסים, כולם או מקצתם, לא ייעשה מחצה על מחצה, אלא לפי יחס אחר, בהתחשב בין השאר בנכסים עתידיים ובכוח ההשתכרות של כל אחד מבני הזוג. לכן, פערים משמעותיים בכוח ההשתכרות עשויים להיות שיקול רלוונטי לחלוקה לא שוויונית, אך הם אינם יוצרים זכאות אוטומטית לחלוקה כזו. תכלית השימוש בסעיף היא למנוע תוצאה בלתי שוויונית ובלתי צודקת ולאפשר שוויון הזדמנויות מהותי לבן הזוג החלש יותר.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

עמ"ש (מחוזי מרכז) 23025-08-21 א. נ' ד. א (28.4.2022)

עמ"ש (מחוזי חיפה) 5420-10-21 א' נ' ב' (18.4.2022)

45. התובעת עותרת לבית המשפט להפעיל את סמכותו לפי סעיף 8(2) לחוק יחסי ממון, ולקבוע כי איזון משאבי הצדדים וחלוקת הזכויות הפנסיוניות והסוציאליות ייעשו ביחס של 70% לטובתה ו-30% לטובת הנתבע. דרישתה זו נשענת על טענותיה בדבר האלימות הפיזית והנפשית החמורה והקיצונית שהפעיל כלפיה הנתבע לאורך הנישואין, אשר אילצה אותה ואת בנם הקטין להימלט למקלט לנשים נפגעות אלימות.
46. לטענת התובעת, להשלכות של התנהגותו האלימה של הנתבע והלחץ הקשה שבו הייתה נתונה היה מחיר פיזי ישיר, והן גרמו להתפרצות של "דלקת פרקים חריפה" בגופה. מדובר במחלה כרונית הדורשת טיפול תמידי לאורך כל חייה בעזרת תרופות שונות, אשר פגעה קשות בתפקודה והובילה לירידה דרסטית בכושר השתכרותה בעבר ובעתיד.
47. התובעת מציינת עוד, כי היא הקריבה את הקריירה שלה למען התא המשפחתי, כאשר הפסיקה לעבוד עם לידת בנם כדי לטפל בו, ולאחר מכן לא הצליחה לשוב לרמת השכר הקודמת שלה (כ-6,000 ₪) עקב קשייה הפיזיים והנפשיים. מנגד, הנתבע פיתח את הקריירה שלו בהייטק, השלים לימודי תואר שני, וכיום משתכר "עשרות אלפי שקלים" בחודש, ובכך נוצר פער השתכרות עצום בין השניים במהלך הנישואין.
48. כביסוס משפטי לטענותיה, מפנה התובעת לפסק הדין של בית המשפט העליון בבע"מ 7272/10 פלונית נ' פלוני, הקובע כי במקרים של אלימות חמורה יש להורות על איזון לא שוויוני, מאחר שהאלימות פוגעת באופן ישיר בתפקודו הכלכלי של בן הזוג הנפגע. היא מוסיפה כראיה תומכת את העובדה כי מאז בריחתה למקלט היא כמעט ואינה מצליחה לכלכל את עצמה ונאלצת להסתייע בסיוע כלכלי של בני משפחתה.
49. הנתבע השיב, כי אין כל תשתית עובדתית או משפטית להפעלת החריג הקבוע בסעיף 8 לחוק יחסי ממון, מאחר שטענות האלימות של התובעת לא הוכחו בבית משפט פלילי, תלויות השווא שלה נסגרו, והיא משתמשת בהן ככלי טקטי מניפולטיבי בלבד. הוא מפנה לפסיקה לפיה אין לעשות שימוש בסעיף 8 ככלי ענישתית או כפיצוי נזיקי בגין אשם כלשהו בחיי הנישואין, והסתייה מאיזון שוויוני צריכה להיעשות במשורה ובמקרים קיצוניים בלבד.
50. באשר למצבה הרפואי של התובעת, הנתבע מציין כי אבחנה של "דלקת פרקים חריפה" היא עניין שברפואה המצריך הגשת חוות דעת רפואית, אשר לא הוגשה ואף לא התבקשה על ידי התובעת. הוא מפנה להודאת התובעת עצמה בחקירתה הנגדית, לפיה אין בידה כל מסמך רפואי או חוות דעת הקושרים בין דלקת הפרקים שלה לבין התנהגותו הנטענת של הנתבע.

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

51. בעניין נכסי הקריירה ופערי ההשתכרות, הנתבע טוען כי שני הצדדים הגיעו לנישואין עם תארים אקדמיים, והוא השלים את לימודיו ואת מסלולו המקצועי עוד טרם הנישואין (ללא עזרה או הקרבה מצד התובעת). הוא מדגיש כי התובעת בחרה מרצונה החופשי שלא לעבוד או למצות את כושר השתכרותה מטעמי נוחות אישיים, ולא בשל קושי פיזי או נפשי בעטיו, ולכן אין לפסוק לטובתה איזון לא שוויוני או חלוקת כושר השתכרות.
52. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים מסקנתי היא, כי התובעת לא הוכיחה כי מדובר במקרה חריג, המצדיק חלוקה לא שוויונית של נכסי הצדדים באיזון המשאבים.
53. אין להקל ראש בטענות שמעלה התובעת בנוגע לאלימותו של הנתבע. טענות אלה אכן שזורות בהליכים הרבים שבין הצדדים. בפני בית המשפט הושמעו הקלטות במהלך הדיון, מהן עולה שהנתבע צורח ומקלל, והתובעת ואביה העידו על אירועים של אלימות מסוגים שונים. ואולם, ככלל, אלימות כשלעצמה אינה מהווה סיבה לחלוקה לא שוויונית מטעמים של עונש או פיצוי אוטומטי. השימוש הוא חריג, מצומצם ומידתי, ובדרך כלל נדרש קשר בין האלימות לבין פגיעה כלכלית או פגיעה בזכויות אישיות מובהקות של בן הזוג הנפגע, קשר שלא הוכח.
54. בבע"מ 7272/10 אליו הפנתה התובעת, לא נקבעה חלוקה לא שוויונית כללית של כל נכסי בני הזוג. נקבע חריג ממוקד: ניסיון רצח של בת הזוג הצדיק את הוצאת זכויות הפנסיה התלויות בחייה מאיזון המשאבים, מכוחסעיף 8, בעוד יתר הרכוש נותר בחלוקה שווה. פסק הדין מדגיש כי מדובר בחריג למקרים קיצוניים, ולא בכלל שלפיו עצם האלימות או עצם האשם בפירוק הנישואין מובילים לחלוקה לא שוויונית.
55. בבג"ץ 6037/18 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי תל אביב-יפו (18.2.2019) יושמה גישת כב' השופט הנדל בבע"מ 7272/10, תוך שהודגש, כי האלימות אינה מצדיקה כשלעצמה שלילת זכויות רכושיות, אלא כאשר קיימת זיקה בין האלימות לבין מצבו הכלכלי של בן הזוג הנפגע.
56. התובעת טענה לזיקה כאמור, בכך שהתנהגותו האלימה של הנתבע והלחץ הקשה שבו הייתה נתונה גרמו להתפרצות של "דלקת פרקים חריפה" בגופה, כמפורט לעיל.
57. ואולם טענות אלה של התובעת לא הוכחו – היא לא צירפה מסמכים רפואיים להוכחת מחלת הפרקים ולא הוכיחה את הקשר הסיבתי בין מחלתה לאלימות הנתבע. היא גם לא הוכיחה פגיעה בכושר ההשתכרות שלה בעטיו של הנתבע. כאמור לעיל, נישואי הצדדים היו קצרים, שניהם היו אקדמאים עוד טרם נישואיהם, הם נישאו בגיל 27 ונפרדו כשהם באמצע שנות השלושים שלהם, כך שמדובר באנשים צעירים שהשיא המקצועי שלהם עוד לפניהם. מעבר לכך, לא הוכח פער השתכרות "עצום" בין הצדדים במהלך הנישואין, כטענת התובעת.
58. המסקנה היא, כי בטענות לאלימות, הגם שאין לשלול אותן, אין די. משלא הוכחה הזיקה בין

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

האלימות למצבה הכלכלי הנטען של התובעת, הרי שהאלימות כשלעצמה אינה מצדיקה שלילת זכויות רכושיות מהנתבע.

59. התביעה לחלוקה לא שוויונית במסגרת איזון המשאבים של הזכויות הסוציאליות נדחת אפוא.

החוב למטפלת ד"ר ק.

60. התובעת טוענת כי החוב למטפלת ד"ר ק., אשר נוצר בגין טיפולים פסיכולוגיים בשיטת EMDR, הוא חוב אישי מובהק של הנתבע שנועד לטפל בבעיות האלימות, הזעם והפוסט-טראומה שלו. לשיטתה, מדובר בחוב שנוצר לצורך אישי מובהק שאינו משרת את רווחת התא המשפחתי, ועל כן אין לכלול אותו באיזון המשאבים. היא מוסיפה כי היא עצמה נפגשה עם המטפלת "פעמיים או שלוש, לא יותר מזה", בעוד הנתבע היה אצלה "עשרות, אם לא יותר ממאה" פעמים.

61. עוד טוענת התובעת כי עוד בטרם החל הנתבע בטיפול היקר, אביו התחייב כלפי הצדדים כי הוא זה שיישא בעלויות הטיפול האסטרונומיות. היא מבהירה כי מעורבותה בהתכתבויות מול המטפלת ומזכירתה חנה נעשתה אך ורק כדי "לרכך אותה ולדבר איתה" לאחר שהנתבע ואביו הסתבכו עמה בנושא הכספי.

62. מנגד, הנתבע טוען כי מדובר בחוב משותף שנצבר במהלך הנישואים לטובת "הצלת התא המשפחתי", וכי התובעת הייתה היוזמת, "הרוח החיה" והגורם המניע מאחורי הטיפול. הוא מדגיש כי התובעת שלחה למטפלת דוא"ל מיום 4.9.2019 שבו כתבה מפורשות: "החלטנו ללכת על זה... החיים הזוגיים שלנו תלויים בזה". לגרסתו, התובעת אף הציבה לו אולטימטום לפיו אם לא ימשיך בטיפול הם יתגרשו, ובכך כפתה עליו להמשיך בטיפול שצבר חוב "מטורף".

63. הנתבע מפנה להודעה ששלחה התובעת ביום 29.12.2022 שמתעדת את הודאתה בחוב המשותף, שם כתבה: "כאשר כיום אנו נשארנו עם חוב של יותר מרבע מיליון, כ-258,000". הוא מבהיר, כי בשנתיים האחרונות נאלץ ליטול על עצמו את האחריות המוסרית ולשלם למטפלת הסדר זמני בסך 1,500 ₪ בחודש מכספו הפרטי. כמו כן, הנתבע מכחיש את הטענה כאילו אביו התחייב לשאת בחוב ומציין כי התובעת עצמה הודתה בעדותה שהאב מעולם לא התחייב בפניה על כך.

64. כחזוק לטענותיו, הציג הנתבע את נספח התכתבויות הדוא"ל של התובעת עם ד"ר ק. ועוזרתה חנה (שם צוין כי החוב עמד על סך 266,201 ₪ ביום 30.12.2022), שבו מפורטים הסדרי התשלומים שקבעה התובעת. כמו כן, הוצג נסח מתסקיר עו"ס מיום 26.9.2023, שבו אישרה המטפלת כי "הטיפול התבסס בתחילה על רשימה של טראומות של ר., שהעבירה א.". בנוסף, צורף לוח סילוקין המציג יתרת חוב בסך 238,200 ₪, וכן קבלות על תשלומים שוטפים שביצע הנתבע (כגון העברה של 28,000 ₪ מיום 1.1.2023 וקבלות חודשיות של 1,500 ₪).

12 מתוך 15

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

65. הנתבע מצביע על חוסר תום ליבה של התובעת אשר העלימה מבית המשפט את העובדה שטיפוליה האישיים אצל המטפלת מ"ה מומנו במהלך הנישואין מהחשבון המשותף. בנוסף, הנתבע הסביר בדיון את ההקלטות שהציגה התובעת כ"תיבת פנדורה", והבהיר כי התכוון לכך שאם יסרב לשלם למטפלת היא תתבע אותו, והוא יאלץ לטעון בבית המשפט טענות שקריות על אלימות רק כדי להוכיח שהטיפול לא עבד ולהתנער מהחוב.

66. כאמור לעיל, התובעת שהתה במקלט לנשים נפגעות אלימות במשך תקופה ארוכה. עובדה זו כשלעצמה מהווה ראשית ראיה לאלימות הנתבע. בנוסף, בתיק העוסק בבנם של הצדדים (תלה"מ 37175-07-23) הוגשו ע"י התובעת התכתבויות בינה ובין הנתבע, בהן כלולה לכאורה הודאה של הנתבע בהתייחס להתנהגותו האלימה. כך למשל, בתכתובת מיום 7.2.2021 מופיעים חילופי הדברים הבאים:

התובעת: מי יבטיח לי שלא תחזור לתת לי סטירה, לנער אותי, להרביץ לחפצים?

הנתבע: "זה לא היה מיועד לך."

התובעת: זה לא משנה, אתה באמת לא מבין.

הנתבע: טיפלתי בכל הנ"ל.

התובעת: כשאתה בלי שליטה אתה עושה דברים שאתה בהלם מהם.

הנתבע: בכל ההתנהגויות האלימות הפיזיות טיפלתי.

...

התובעת: אתה היחידי שלא רואה את התמונה כמו שהיא, שלא מבין את חומרת

ההתנהגות שלך.

הנתבע: אני רואה אבל לכן אני הולך לטיפול.

67. וב-5.8.2022 מופיעים חילופי הדברים הבאים:

התובעת: אני מאוד מותשת.

הנתבע: מבין.

התובעת: אני מותשת בטירוף פיזית ואתה התשת אותי נפשית בטירוף, וגם את נ...

הנתבע: הבנתי.

התובעת: הוא לא הפסיק לבכות שאבא התנהג אליו כאילו הוא רצפה ושאבא לא מתגבר

ועושה לא נעים.

הנתבע: כן אני יודע. אוף. זה מצער אותי מאוד. נמאס לי כבר ליפול ככה.

התובעת: הוא אמר: אבא אומר לא לצעוק והוא צועק עליי, אבא אומר לא לדחוף והוא דחף

אותי ואבא אמר לא להכאיב והוא מכאיב לי. רק לפני 5 דק' נרגע. הוא בכה בשניה

שנכנסנו למעלית.

הנתבע: זה נורא, ממש, פשוט נורא.

68. בהקלטת שיחה בין הצדדים שהוגשה ע"י התובעת, הנתבע הודה, לכאורה, בהתנהגותו האלימה:

הנתבע: וזה [הכוונה לטיפול אצל ד"ר ק, מ.ב.] לא עבד. עכשיו אני לא מתכוון ללכת לבית משפט ולהגיד: "הנה דחפתי, התנהגתי באלימות, הוצאתי מהמרפסת", לא זוכר, כל מיני

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

דברים, "הוצאתי למרפסת, אני צעקתי, טילטל... דחפתי את הבן שלי." אני לא מתכוון לעשות לעצמי כן, כי אני אפתח על עצמי תיבת פנדורה שאני לא רוצה להוציא אותה. **אבל מה, הדברים האלה קרו, וזה אומר שזה לא עבד.** [ההדגשה שלי, מ.ב.].

69. מהאמור יש להסיק, כי הטיפול אצל ד"ר ק. נעשה בשל אלימותו של הנתבע ומתוך ניסיון להביא להפסקתה.

70. בנסיבות אלה אין לקבל את עמדת הנתבע, לפיה על הצדדים לשאת חלקים שווים בחוב למטפלת, שכן התובעת היתה קורבן לאלימותו ואין לדרוש ממנה לשלם באופן שווה לנתבעת את עלות הטיפול בשיכון האלימות. לכך אוסיף, כי עצם העובדה שהנתבע הלך לטיפול אצל ד"ר ק. מהווה הכרה מצידו בבעייה שיש לו ובצורך לפתור אותה כדי להציל את חיי הנישואין של הצדדים.

71. מנגד, ובשים לב למעורבותה בטיפול, הסכמתה לעלותו והתייחסותה לחוב כמשותף, על התובעת לשאת בחלק מסויים של החוב, שהוא בסופו של דבר חוב בר איזון על פי הוראות חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973.

72. אין בידי לקבל את טענת התובעת לפיה אביו של הנתבע התחייב לשלם עבור הטיפול אצל ד"ר ק.. התובעת לא ביקשה לזמן את האב (שאינו בעל דין בהליך) כדי לברר עניין זה, ומשכך טענתה לא הוכחה.

73. בנסיבות אלה, ובשקלול הטעמים שלעיל, מסקנתי היא כי על שני הצדדים לשאת בחוב אך לא בחלקים שווים. באיזון שבין טענות הצדדים נמצא, כי את החוב לד"ר ק. יש לחלק בין הצדדים באופן שהנתבע יישא ב-80% ממנו והתובעת ב-20%.

התוצאה

74. התביעה לשיתוף ספציפי בדירת הנתבע ב-xxx נדחית.

75. התביעה לחלוקה לא שווה של תוצרי איזון המשאבים נדחית. איזון הזכויות הסוציאליות של הצדדים בגין תקופת השיתוף ייעשה בהתאם להוראות סעיף 5(א) לחוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973, באופן שכל אחד מהצדדים יהיה זכאי למחצית שווים של כלל הנכסים. תקופת השיתוף – מיום נישואי הצדדים בתאריך 00.00.2016 עד מועד הקרע, ביום 10.2.2023.

76. הדרישה להשית על הנתבעת מלוא החוב למטפלת ד"ר ק. נדחית אך גם עמדת הנתבע לחלוקה שוויונית של החוב נדחית והוא יחולק באופן שהנתבע יישא ב-80% ממנו והתובעת ב-20%.

77. בנסיבות העניין, ובשים לב לכך שהתביעה התקבלה בחלקה, כל צד יישא בהוצאותיו.

ניתן היום, כ"ז תשרי תשפ"ז, 08 אוקטובר 2026, בהעדר הצדדים.

14 מתוך 15

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

08 אוקטובר 2026

תלה"מ 23-07-47839 ב. נ' ב.

משה בראון, שופט

העתיק החלטה

משפחה • משפט • ומה שביניהם

WWW.GET-OVER.CO.IL